

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 24ης Νοεμβρίου 2020*

«Προδικαστική παραπομπή – Αστυνομική και δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις – Ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως – Απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ – Άρθρο 6, παράγραφος 2 – Έννοια της “δικαστικής αρχής εκτέλεσης” – Άρθρο 27, παράγραφος 2 – Κανόνας της ειδικότητας – Άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ’, και παράγραφος 4 – Παρέκκλιση – Δίωξη για “αξιόποινη πράξη πέραν εκείνης για την οποία παραδόθηκε” ο καταζητούμενος – Συγκατάθεση της δικαστικής αρχής εκτελέσεως – Συγκατάθεση της εισαγγελικής αρχής του κράτους μέλους εκτελέσεως»

Στην υπόθεση C-510/19,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως βάσει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το hof van beroep te Brussel (εφετείο Βρυξελλών, Βέλγιο) με απόφαση της 26ης Ιουνίου 2019, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 4 Ιουλίου 2019, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης κατά του

AZ,

παρισταμένων των:

Openbaar Ministerie,

YU,

ZV,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους Κ. Lenaerts, Πρόεδρο, R. Silva de Lapuerta, Αντιπρόεδρο, J.-C. Bonichot, Μ. Βηλαρά, E. Regan και N. Piçarra, προέδρους τμήματος, E. Juhász, C. Toader, M. Safjan, D. Šváby, S. Rodin, F. Biltgen, K. Jürimäe (εισηγήτρια), Κ. Λυκούργο και P. G. Xuereb, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Campos Sánchez-Bordona

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- ο AZ, εκπροσωπούμενος από τους F. Thiebaut και M. Souidi, advocaten,
- η Openbaar Ministerie, εκπροσωπούμενη από τον J. Van Gaever,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

- η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους J. Möller, M. Hellmann, E. Lankenau και την A. Berg,
- η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον L. Aguilera Ruiz,
- η Ουγγρική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους M. Z. Fehér και G. Κοός και την M. Tátrai,
- η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την M. K. Bulterman και τον J. Langer,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τις S. Grünheid και R. Troosters,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 25ης Ιουνίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 6, παράγραφος 2, και των άρθρων 14, 19 και 27 της αποφάσεως-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ 2002, L 190, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 81, σ. 24) (στο εξής: απόφαση-πλαίσιο 2002/584).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας κινηθείσας στο Βέλγιο κατά του ΑΖ, Βέλγου υπηκόου, κατηγορούμενου για πλαστογραφία, χρήση πλαστού και απάτη, ο οποίος παραδόθηκε από τις ολλανδικές αρχές σε εκτέλεση ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

- 3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 5, 7 και 8 της αποφάσεως-πλαίσιο 2002/584 έχουν ως εξής:
 - «(5) Ο στόχος που έχει θέσει η Ευρωπαϊκή Ένωση, να αποτελέσει ένα χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, συνεπάγεται την κατάργηση της έκδοσης μεταξύ κρατών μελών και την αντικατάστασή της από σύστημα παράδοσης μεταξύ δικαστικών αρχών. Εξάλλου, η εισαγωγή ενός νέου απλουστευμένου συστήματος παράδοσης προσώπων που έχουν καταδικαστεί ή είναι ύποπτα, προς το σκοπό της εκτέλεσης καταδικαστικών ποινικών αποφάσεων ή ποινικής δίωξης επιτρέπει να αρθούν η πολυπλοκότητα και το ενδεχόμενο καθυστερήσεων που είναι συμφυή με τις ισχύουσες διαδικασίες έκδοσης. Οι κλασικές σχέσεις συνεργασίας που ισχύουν μέχρι σήμερα μεταξύ κρατών μελών θα πρέπει να δώσουν τη θέση τους σε σύστημα ελεύθερης κυκλοφορίας τόσο των προδικαστικών όσο και των οριστικών ποινικών αποφάσεων, σε ένα χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.

[...]

- (7) Δεδομένου ότι ο στόχος της αντικατάστασης του πολυμερούς συστήματος εκδόσεως το οποίο έχει δημιουργηθεί επί τη βάσει της ευρωπαϊκής σύμβασης εκδόσεως της 13ης Δεκεμβρίου 1957 είναι αδύνατον να επιτευχθεί επαρκώς από τα κράτη μέλη ενεργώντας μονομερώς, και συνεπώς, λόγω της διάστασης και των αποτελεσμάτων της, δύναται να επιτευχθεί καλύτερα στο επίπεδο της Ένωσης, το Συμβούλιο δύναται να εγκρίνει μέτρα, σύμφωνα προς την αρχή της επικουρικότητας,

όπως αναφέρεται στο άρθρο 2 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και στο άρθρο 5 της συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας. Σύμφωνα προς την αρχή της αναλογικότητας, όπως διατυπώνεται στο τελευταίο αυτό άρθρο, η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν υπερβαίνει τα αναγκαία όρια για την επίτευξη του στόχου αυτού.

- (8) Οι αποφάσεις για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης πρέπει να υπόκεινται σε επαρκή έλεγχο, πράγμα που σημαίνει ότι η δικαστική αρχή του κράτους μέλους στο οποίο συνελήφθη το καταζητούμενο πρόσωπο θα πρέπει να αποφασίζει σχετικά με την παράδοσή του.»
- 4 Το άρθρο 1 της ως άνω αποφάσεως-πλαισίου, με τίτλο «Ορισμός και υποχρέωση εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης», ορίζει τα ακόλουθα:
- «1. Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης είναι δικαστική απόφαση η οποία εκδίδεται από κράτος μέλος προς το σκοπό της σύλληψης και της παράδοσης από άλλο κράτος μέλος προσώπου που καταζητείται για την άσκηση ποινικής δίωξης ή για την εκτέλεση ποινής ή μέτρου στερητικών της ελευθερίας.
2. Τα κράτη μέλη εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο.
3. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως διατυπώνονται στο άρθρο 6 [ΕΕ].»
- 5 Τα άρθρα 3, 4 και 4α της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου απαριθμούν τους λόγους υποχρεωτικής και προαιρετικής μη εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης. Το άρθρο 5 της αποφάσεως-πλαισίου προβλέπει τις εγγυήσεις που πρέπει να διασφαλίζει το κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος σε ειδικές περιπτώσεις.
- 6 Κατά το άρθρο 6 της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, το οποίο επιγράφεται «Προσδιορισμός των αρμόδιων αρχών»:
- «1. Η δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος είναι η δικαστική αρχή του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος που είναι αρμόδια για την έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης δυνάμει του δικαίου αυτού του κράτους.
2. Η δικαστική αρχή εκτέλεσης είναι η δικαστική αρχή του κράτους μέλους εκτέλεσης που είναι αρμόδια να εκτελέσει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης δυνάμει του δικαίου αυτού του κράτους.
3. Κάθε κράτος μέλος ενημερώνει τη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου σχετικά με τη δικαστική αρχή που είναι αρμόδια σύμφωνα με το εσωτερικό του δίκαιο.»
- 7 Το άρθρο 14 της ως άνω αποφάσεως-πλαισίου, με τίτλο «Ακρόαση του καταζητουμένου», προβλέπει τα ακόλουθα:
- «Εφόσον ο συλληφθείς δεν συγκατατίθεται στην παράδοσή του κατά τον τρόπο που προβλέπεται στο άρθρο 13, έχει δικαίωμα ακρόασης από τη δικαστική αρχή του κράτους μέλους εκτέλεσης, σύμφωνα με το δίκαιο αυτού του κράτους μέλους εκτέλεσης.»
- 8 Το άρθρο 15 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, με τίτλο «Απόφαση για την παράδοση», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:
- «Η δικαστική αρχή εκτέλεσης αποφασίζει, εντός των προθεσμιών και υπό τους όρους που καθορίζονται στην παρούσα απόφαση-πλαίσιο, για την παράδοση του προσώπου.»

- 9 Το άρθρο 19 της ίδιας απόφασης-πλαisiού, με τίτλο «Ακρόαση του καταζητουμένου προ της λήψεως απόφασης», ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Η ακρόαση του καταζητουμένου διεξάγεται από δικαστική αρχή, επικουρούμενη από κάθε άλλο πρόσωπο που ορίζεται σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους του αιτούντος δικαστηρίου.

2. Η ακρόαση του καταζητουμένου διεξάγεται σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης και οι προϋποθέσεις καθορίζονται με αμοιβαία συμφωνία μεταξύ της δικαστικής αρχής έκδοσης του εντάλματος και της δικαστικής αρχής εκτέλεσης.

3. Η αρμόδια δικαστική αρχή εκτέλεσης μπορεί να αναθέσει σε άλλη δικαστική αρχή του κράτους μέλους στο οποίο υπάγεται να λάβει μέρος στην ακρόαση του καταζητουμένου, προκειμένου να εξασφαλισθεί η ορθή εφαρμογή του παρόντος άρθρου και των προϋποθέσεων που καθορίστηκαν.»

- 10 Κατά το άρθρο 27 της απόφασης-πλαisiού 2002/584, με τίτλο «Ενδεχόμενη δίωξη για άλλες αξιόποινες πράξεις»:

«1. Έκαστο κράτος μέλος δύναται να κοινοποιεί στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου ότι, στις σχέσεις του με άλλα κράτη μέλη που έχουν προβεί στην ίδια κοινοποίηση, τεκμαίρεται η συγκατάθεση για τη δίωξη, καταδίκη ή κράτηση ενός προσώπου προς έκτιση ποινής ή μέτρο στερητικών της ελευθερίας, για οποιαδήποτε αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του, πέραν εκείνης για την οποία παραδόθηκε, εκτός εάν, σε συγκεκριμένη περίπτωση, η δικαστική αρχή εκτέλεσης ορίσει άλλως στην απόφασή της για την παράδοση.

2. Εξαιρέσει των περιπτώσεων που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 3, πρόσωπο το οποίο παραδόθηκε δεν διώκεται, καταδικάζεται ή άλλως πως στερείται της ελευθερίας του για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του πέραν εκείνης για την οποία παραδόθηκε.

3. Η παράγραφος 2 δεν εφαρμόζεται στις ακόλουθες περιπτώσεις:

[...]

ζ) οσάκις η δικαστική αρχή εκτέλεσης που παρέδωσε τον συλληφθέντα δίδει τη σχετική συγκατάθεση της σύμφωνα με την παράγραφο 4.

4. Η αίτηση συγκατάθεσης υποβάλλεται στη δικαστική αρχή εκτέλεσης και συνοδεύεται από τις πληροφορίες που αναφέρονται στο άρθρο 8 παράγραφος 1 και από τη μετάφραση που προβλέπεται στο άρθρο 8 παράγραφος 2. Δίδεται συγκατάθεση όταν για την αξιόποινη πράξη για την οποία ζητείται χωρεί επίσης παράδοση σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαisiού. Η δικαστική αρχή εκτέλεσης αρνείται τη συγκατάθεσή της για τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 3 και μπορεί πέραν αυτού να την αρνηθεί μόνο για τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 4. Η απόφαση λαμβάνεται το αργότερο 30 ημέρες μετά την παραλαβή της αίτησης.

[...]»

Το εθνικό δίκαιο

Το βελγικό δίκαιο

- 11 Το άρθρο 37 του *wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel* (νόμου περί του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως), της 19ης Δεκεμβρίου 2003 (*Belgisch Staatsblad*, 22 Δεκεμβρίου 2003, σ. 60075), ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Πρόσωπο το οποίο παραδόθηκε βάσει ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος από βελγική δικαστική αρχή δεν διώκεται, καταδικάζεται ή άλλως πως στερείται της ελευθερίας του για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του, πέραν εκείνης για την οποία παραδόθηκε.

2. Η παράγραφος 1 δεν εφαρμόζεται στις ακόλουθες περιπτώσεις:

[...]

Οσάκις, πέραν των προβλεπόμενων στο πρώτο εδάφιο περιπτώσεων, ο ανακριτής, ο εισαγγελέας ή το δικαστήριο επιθυμούν, ανάλογα με την περίπτωση, την άσκηση δίωξης, την καταδίκη ή τη στέρηση της ελευθερίας του προσώπου που παραδόθηκε για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του και πέραν εκείνης για την οποία παραδόθηκε, θα πρέπει να υποβάλουν στη δικαστική αρχή εκτελέσεως αίτηση συγκατάθεσης, συνοδευόμενη από τις πληροφορίες που αναφέρονται στο άρθρο 2, παράγραφος 4, με συνημμένη μετάφραση, κατά περίπτωση.»

Το ολλανδικό δίκαιο

– Ο Overleveringswet

- 12 Το άρθρο 14 του *wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie* (νόμου για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της αποφάσεως-πλαίσιου του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών), της 29ης Απριλίου 2004 (*Stb.* 2004, Nr 195), όπως ίσχυε στην υπόθεση της κύριας δίκης (στο εξής: *Overleveringswet*), ορίζει τα εξής:

«1. Η παράδοση επιτρέπεται μόνον υπό τη γενική προϋπόθεση ότι ο καταζητούμενος δεν διώκεται, ούτε του έχουν επιβληθεί ποινικές κυρώσεις ή οποιοσδήποτε άλλος περιορισμός της ατομικής του ελευθερίας για πράξεις που τελέστηκαν πριν από την παράδοσή του και για τις οποίες δεν είχε παραδοθεί, εκτός:

[...]

f) αν έχει προηγουμένως ζητηθεί και δοθεί η συγκατάθεση του *officier van justitie* (εισαγγελέα).

[...]

3. Κατόπιν αιτήματος της δικαστικής αρχής εκδόσεως και βάσει του εκδοθέντος ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, συνοδευόμενου από τη μετάφρασή του, ο εισαγγελέας παρέχει τη συγκατάθεσή του κατά την έννοια της παραγράφου 1, στοιχείο f, για πράξεις για τις οποίες επιτρέπεται η έκδοση σύμφωνα με τον παρόντα νόμο [...].»

– Ο νόμος περί οργανώσεως των δικαστηρίων

- 13 Κατά το άρθρο 127 του wet op de rechterlijke organisatie (νόμου περί οργανώσεως των δικαστηρίων), ο Υπουργός Δικαιοσύνης και Ασφάλειας δύναται να δίδει τόσο γενικές όσο και ειδικές οδηγίες σχετικά με την άσκηση των καθηκόντων και αρμοδιοτήτων της εισαγγελικής αρχής.

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 14 Με διάταξη της 26ης Σεπτεμβρίου 2017 ο ανακριτής του rechtbank van eerste aanleg te Leuven (πρωτοβάθμιου δικαστηρίου Leuven, Βέλγιο) εξέδωσε, με παραγγελία του εισαγγελέα του ως άνω δικαστηρίου, ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως κατά του Βέλγου υπηκόου AZ, ζητώντας την παράδοσή του για την άσκηση ποινικής δίωξης για διαπραχθέντα στο Βέλγιο, μεταξύ 5 και 13 Μαΐου 2017, αδικήματα πλαστογραφίας, χρήσης πλαστού και απάτης (στο εξής: αρχικό ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως).
- 15 Ο AZ συνελήφθη για τα αδικήματα αυτά στις Κάτω Χώρες. Σε εκτέλεση του αρχικού ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως παραδόθηκε στις βελγικές αρχές στις 13 Δεκεμβρίου 2017, βάσει αποφάσεως του rechtbank Amsterdam (πρωτοβάθμιου δικαστηρίου Αμστερνταμ, Κάτω Χώρες).
- 16 Στις 26 Ιανουαρίου 2018 ο ανακριτής του rechtbank van eerste aanleg te Leuven (πρωτοβάθμιου δικαστηρίου Leuven) εξέδωσε κατά του AZ συμπληρωματικό ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως (στο εξής: συμπληρωματικό ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως), ζητώντας την παράδοσή του για αδικήματα πλαστογραφίας, χρήσης πλαστού και απάτης διαφορετικά από εκείνα τα οποία αφορούσε το αρχικό ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως και τα οποία αποτέλεσαν το αντικείμενο παραγγελιών του εισαγγελέα του δικαστηρίου αυτού με ημερομηνία 26 Οκτωβρίου και 24 Νοεμβρίου 2017, καθώς και 19 και 25 Ιανουαρίου 2018.
- 17 Με έγγραφο της 13ης Φεβρουαρίου 2018, απευθυνόμενο στον ανακριτή του rechtbank van eerste aanleg te Leuven (πρωτοβάθμιου δικαστηρίου Leuven), ο officier van justitie (εισαγγελέας) του arrondissementsparket Amsterdam (περιφερειακής εισαγγελικής αρχής του Αμστερνταμ, Κάτω Χώρες) έδωσε τη συγκατάθεσή του, σύμφωνα με το άρθρο 14 του Overleveringswet, για τη δίωξη των ποινικών αδικημάτων που ανέφερε το συμπληρωματικό ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως.
- 18 Από την ενώπιον του Δικαστηρίου δικογραφία προκύπτει ότι ο AZ διώχθηκε για τις αξιόποινες πράξεις τις οποίες αναφέρουν το αρχικό και το συμπληρωματικό ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως. Το correctionele rechtbank te Leuven (πλημμελειοδικείο Leuven, Βέλγιο) καταδίκασε τον AZ για τις πράξεις αυτές, ιδίως, σε κύρια ποινή φυλακίσεως τριών ετών.
- 19 Ο AZ άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως του εν λόγω δικαστηρίου ενώπιον του hof van beroep te Brussel (εφετείου Βρυξελλών, Βέλγιο). Ενώπιον του δικαστηρίου αυτού, ο AZ εγείρει το ζήτημα αν το άρθρο 14 του Overleveringswet είναι σύμφωνο προς το άρθρο 6, παράγραφος 2, το άρθρο 14, το άρθρο 19, παράγραφος 2, και το άρθρο 27 της αποφάσεως-πλαϊσίου 2002/584. Στο πλαίσιο αυτό, το ως άνω δικαστήριο διερωτάται, ειδικότερα, αν ο εισαγγελέας του Αμστερνταμ είναι, εν προκειμένω, «δικαστική αρχή εκτέλεσης», κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, της ως άνω αποφάσεως-πλαϊσίου, που μπορεί να δώσει τη συγκατάθεση την οποία προβλέπει το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', και παράγραφος 4, της εν λόγω αποφάσεως-πλαϊσίου.
- 20 Υπό τις συνθήκες αυτές, το hof van beroep te Brussel (εφετείο Βρυξελλών) αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) α) Συνιστά ο όρος “δικαστική αρχή”, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαϊσίου [2002/584], αυτοτελή έννοια του δικαίου της Ένωσης;

- β) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο [πρώτο ερώτημα, στοιχείο α']: βάσει ποιων κριτηρίων δύναται να διαπιστωθεί αν δημόσια αρχή του κράτους μέλους εκτελέσεως συνιστά δικαστική αρχή κατά την ανωτέρω έννοια, ώστε κατ' επέκταση και το εκτελεσθέν από αυτή ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως να συνιστά δικαστική απόφαση;
- γ) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο [πρώτο ερώτημα, στοιχείο α']: Εμπίπτει η ολλανδική εισαγγελική αρχή και, ειδικότερα, ο officier van Justitie (εισαγγελέας) του Άμστερνταμ στην έννοια της “δικαστικής αρχής” κατά το άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαisiού [2002/584], ώστε κατ' επέκταση και το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως που εκτελείται από την αρχή αυτή να συνιστά δικαστική απόφαση;
- δ) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο [πρώτο ερώτημα, στοιχείο γ']: Επιτρέπεται η δικαστική αρχή, ειδικότερα το [internationale rechtshulpkamer (τμήμα διεθνούς δικαστικής συνεργασίας) του rechtbank Amsterdam (πρωτοβάθμιου δικαστηρίου Άμστερνταμ), να ελέγξει την αρχική παράδοση προσώπου κατά το άρθρο 15 της αποφάσεως-πλαisiού [2002/584], διατηρουμένων παραλλήλως, μεταξύ άλλων, των δικαιωμάτων του ενδιαφερομένου για ακρόαση και πρόσβαση στη δικαιοσύνη, ενώ αρμόδια για τη συμπληρωματική παράδοση του ίδιου προσώπου, κατά την έννοια του άρθρου 27 της αποφάσεως-πλαisiού [2002/584], είναι διαφορετική αρχή, και συγκεκριμένα ο officier van justitie (εισαγγελέας), χωρίς να διασφαλίζεται το δικαίωμα του ενδιαφερομένου για ακρόαση και πρόσβαση στη δικαιοσύνη, με αποτέλεσμα να προκύπτει εντός του πεδίου εφαρμογής της αποφάσεως-πλαisiού [2002/584] προφανής ασυμφωνία χωρίς να συντρέχει αποχρών λόγος;
- ε) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως [στο πρώτο ερώτημα, στοιχεία γ' και δ']: Έχουν τα άρθρα 14, 19 και 27, της αποφάσεως-πλαisiού [2002/584] την έννοια ότι η εισαγγελική αρχή, ενεργώντας ως δικαστική αρχή εκτελέσεως, οφείλει να διασφαλίζει πρωτίστως το δικαίωμα του ενδιαφερομένου για ακρόαση και πρόσβαση στη δικαιοσύνη προτού δώσει τη συγκατάθεσή της για ποινική δίωξη, καταδίκη ή κράτηση προσώπου σε εκτέλεση ποινής στερητικής της ελευθερίας ή άλλου μέτρου ασφάλειας στερητικού της ελευθερίας για πράξη που τελέστηκε πριν από την παράδοση του προσώπου δυνάμει ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως και επί της οποίας δεν εκτείνεται το αίτημα περί παραδόσεως;
- 2) Είναι ο officier van justitie (εισαγγελέας) της περιφερειακής εισαγγελικής αρχής του Άμστερνταμ, ο οποίος ενεργεί δυνάμει του άρθρου 14 του [Overleveringswet], δικαστική αρχή εκτελέσεως κατά το άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαisiού [2002/584], υπό την έννοια ότι είναι αρμόδιος να παραδώσει το καταζητούμενο άτομο και να δώσει τη συγκατάθεσή του σύμφωνα με το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', και παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαisiού;»

Επί του παραδεκτού της αίτησης προδικαστικής αποφάσεως

- 21 Η Γερμανική Κυβέρνηση αμφισβητεί το παραδεκτό της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως, κατ' ουσίαν για τον λόγο ότι τα υποβαλλόμενα ερωτήματα δεν έχουν καμία σχέση με το υποστατό της διαφοράς της κύριας δίκης και ότι, εν πάση περιπτώσει, το αιτούν δικαστήριο δεν εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους οι απαντήσεις στα ερωτήματα αυτά ασκούν επιρροή στην επίλυση της εν λόγω διαφοράς.
- 22 Για την ως άνω κυβέρνηση, τα προδικαστικά ερωτήματα αφορούν τη διαδικασία παραδόσεως και παροχής συγκατάθεσης εντός των Κάτω Χωρών, στο πλαίσιο της οποίας οι ολλανδικές αρχές εξέδωσαν οριστική απόφαση. Ο καταζητούμενος έχει ήδη παραδοθεί στις βελγικές αρχές σε εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως. Στο πλαίσιο αυτό, υποστηρίζεται ότι οι δικαστικές αρχές του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος δεν έχουν τη δυνατότητα να ελέγξουν την εν λόγω απόφαση, η οποία εκδόθηκε στο κράτος μέλος εκτέλεσης και μπορεί να αμφισβητηθεί μόνον ενώπιον των δικαστηρίων αυτού.

- 23 Επιπλέον, το να επιτρέπεται η επανεξέταση, από δικαστήριο του κράτους μέλους εκδόσεως, του κύρους της συγκατάθεσης την οποία έδωσε αρχή του κράτους μέλους εκτελέσεως θα ήταν αντίθετο προς την αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών.
- 24 Τέλος, ο έλεγχος μιας διαδικασίας εκτελέσεως που έχει ήδη περατωθεί εντός του κράτους μέλους εκδόσεως θα ήταν επίσης αντίθετος προς τον σκοπό της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, που είναι να αντικαταστήσει το κλασικό σύστημα συνεργασίας μεταξύ κυρίαρχων κρατών, πράγμα το οποίο συνεπάγεται την παρέμβαση και την αξιολόγηση εκ μέρους της πολιτικής εξουσίας, με ένα απλουστευμένο και αποτελεσματικό μεταξύ δικαστικών αρχών σύστημα παράδοσης των προσώπων που έχουν καταδικαστεί ή για τα οποία υπάρχουν υπόνοιες ότι έχουν διαπράξει αξιόποινη πράξη για τους σκοπούς εκτελέσεως αποφάσεων ή για την άσκηση δίωξης, σύστημα το οποίο στηρίζεται στην αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισεως. Ακόμη και στο πλαίσιο των κλασικών διαδικασιών εκδόσεως, η εθνική διαδικασία που καταλήγει στην απόφαση περί εκδόσεως του κατηγορουμένου δεν υπόκειται σε δικαστικό έλεγχο εντός του κράτους που ζητεί την έκδοση.
- 25 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, στο πλαίσιο της συνεργασίας μεταξύ του Δικαστηρίου και των εθνικών δικαστηρίων που καθιερώνεται με το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, εναπόκειται αποκλειστικώς στο εθνικό δικαστήριο, το οποίο έχει επιληφθεί της διαφοράς και φέρει την ευθύνη της εκδοθησόμενης δικαστικής απόφασης, να αξιολογήσει, λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαιτερότητες της υπόθεσης, τόσο την αναγκαιότητα της προδικαστικής αποφάσεως για την έκδοση της δικής του απόφασης όσο και το λυσιτελές των ερωτημάτων που υποβάλλει στο Δικαστήριο. Ως εκ τούτου, εφόσον τα υποβληθέντα ερωτήματα αφορούν την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης, το Δικαστήριο υποχρεούται, κατ' αρχήν, να αποφανθεί (απόφαση της 4ης Δεκεμβρίου 2018, Minister for Justice and Equality και Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, σκέψη 26 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 26 Συνεπώς, συντρέχει τεκμήριο λυσιτέλειας για τα ερωτήματα που αφορούν το δίκαιο της Ένωσης. Το Δικαστήριο μπορεί να αρνηθεί να αποφανθεί επί προδικαστικού ερωτήματος που έχει υποβάλει εθνικό δικαστήριο μόνον όταν είναι πρόδηλο ότι η ζητούμενη ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ουδεμία σχέση έχει με το υποστατό ή με το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όταν το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσεως ή, ακόμη, όταν το Δικαστήριο δεν διαθέτει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που είναι αναγκαία προκειμένου να δώσει χρήσιμη απάντηση στα ερωτήματα που του έχουν υποβληθεί (απόφαση της 4ης Δεκεμβρίου 2018, Minister for Justice and Equality και Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, σκέψη 27 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 27 Ειδικότερα, όπως προκύπτει από το ίδιο το γράμμα του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, η ζητούμενη από το αιτούν δικαστήριο προδικαστική απόφαση πρέπει να είναι «αναγκαία για την έκδοση της δικής του απόφασης» στην υπόθεση της οποίας έχει επιληφθεί. Ως εκ τούτου, η διαδικασία προδικαστικής αποφάσεως προϋποθέτει, μεταξύ άλλων, ότι εκκρεμεί πράγματι διαφορά ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, στο πλαίσιο της οποίας αυτά καλούνται να εκδώσουν απόφαση που θα λαμβάνει υπόψη την προδικαστική απόφαση (πρβλ. απόφαση της 26ης Μαρτίου 2020, Miasto Łowicz και Prokurator Generalny, C-558/18 και C-563/18, EU:C:2020:234, σκέψεις 45 και 46 καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 28 Εν προκειμένω, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει ειδικότερα από το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, καθώς και από τις αιτιολογικές σκέψεις 5 και 7 της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, σκοπός της αποφάσεως αυτής είναι η αντικατάσταση του πολυμερούς συστήματος εκδόσεως μεταξύ των κρατών μελών με ένα σύστημα παράδοσης, μεταξύ δικαστικών αρχών, των προσώπων που έχουν καταδικαστεί ή είναι ύποπτα για την τέλεση αξιόποινης πράξης, με σκοπό την εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων ή την άσκηση δίωξης, σύστημα το οποίο βασίζεται στην αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισεως (πρβλ. αποφάσεις της 17ης Ιουλίου 2008, Kozłowski, C-66/08, EU:C:2008:437, σκέψη 31, και της 23ης Ιανουαρίου 2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, σκέψη 46).

- 29 Η αποτελεσματικότητα και η εύρυθμη λειτουργία του ως άνω απλουστευμένου συστήματος παραδόσεως προσώπων που έχουν καταδικαστεί ή είναι ύποπτα για παραβάσεις του ποινικού νόμου στηρίζονται στην τήρηση ορισμένων απαιτήσεων που θέτει η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο [πρβλ. απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2019, Parquet Général du Grand-Duché de Luxembourg και Openbaar Ministerie (Εισαγγελείς πλημμελειοδικών της Λυών και της Tours), C-566/19 PPU και C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, σκέψη 46]. Μεταξύ των απαιτήσεων αυτών περιλαμβάνεται η απαίτηση περί δικαστικής φύσεως των αρχών εκδόσεως και εκτελέσεως οι οποίες καλούνται να συνεργαστούν στο πλαίσιο διαδικασίας παραδόσεως στηριζόμενης στην εν λόγω απόφαση-πλαίσιο.
- 30 Τα ερωτήματα του αιτούντος δικαστηρίου αφορούν ακριβώς την ερμηνεία του όρου «δικαστική αρχή εκτέλεσης», κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, καθώς και του άρθρου 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', και παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584.
- 31 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 27, παράγραφος 2, της ως άνω αποφάσεως-πλαισίου θέτει τον κανόνα της ειδικότητας, κατά τον οποίο πρόσωπο το οποίο παραδόθηκε δεν διώκεται, καταδικάζεται ή άλλως πως στερείται της ελευθερίας του για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του πέραν εκείνης για την οποία παραδόθηκε. Κατά το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, ο εν λόγω κανόνας δεν εφαρμόζεται ωστόσο οσάκις η δικαστική αρχή εκτέλεσης δίδει τη σχετική συγκατάθεσή της σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου αυτού.
- 32 Από το γράμμα του άρθρου 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', και παράγραφος 4, της ίδιας αποφάσεως-πλαισίου προκύπτει ότι η εν λόγω συγκατάθεση, που αποτελεί προϋπόθεση για να μπορεί να διωχθεί, να καταδικασθεί ή να στερηθεί με άλλο τρόπο την ελευθερία του ο παραδοθείς στο κράτος μέλος εκδόσεως σε εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως για άλλες αξιόποινες πράξεις πέραν εκείνων που αναφέρονται στο εν λόγω ένταλμα, πρέπει να δίδεται από την αρχή του κράτους μέλους εκτελέσεως που έχει την ιδιότητα της «δικαστικής αρχής εκτέλεσης», κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584.
- 33 Στην αίτηση προδικαστικής αποφάσεως το αιτούν δικαστήριο εκθέτει ότι η διαφορά της κύριας δίκης εντάσσεται στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας κινηθείσας στο Βέλγιο κατά του AZ κατόπιν της παραδόσεώς του από το rechtbank Amsterdam (πρωτοβάθμιο δικαστήριο του Άμστερνταμ) σε εκτέλεση του αρχικού ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως. Ο AZ διώχθηκε και καταδικάστηκε στο Βέλγιο σε στερητική της ελευθερίας ποινή για τις αξιόποινες πράξεις της πλαστογραφίας, της χρήσης πλαστού και της απάτης τις οποίες αναφέρει το εν λόγω ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, όπως συμπληρώθηκε με το συμπληρωματικό ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως. Το αιτούν δικαστήριο προσθέτει ότι η συγκατάθεση που προβλέπεται στο άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', και παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, για τη δίωξη των πράξεων που αναφέρει το συμπληρωματικό ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, δόθηκε από τον εισαγγελέα του Άμστερνταμ σύμφωνα με το άρθρο 14 του Overleveringswet.
- 34 Ο AZ προβάλλει ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου το ζήτημα αν ο εισαγγελέας του Άμστερνταμ είναι «δικαστική αρχή εκτέλεσης», κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, και αν, κατά συνέπεια, ο εν λόγω εισαγγελέας μπορούσε εν προκειμένω να δώσει τη συγκατάθεση που προβλέπεται στο άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', και παράγραφος 4, της ως άνω αποφάσεως-πλαισίου.
- 35 Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι η ζητούμενη από το αιτούν δικαστήριο ερμηνεία της έννοιας της «δικαστικής αρχής εκτέλεσης», όπως αυτή χρησιμοποιείται στις διατάξεις της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 περί των οποίων έγινε λόγος στην προηγούμενη σκέψη, είναι αναγκαία για να παρασχεθεί η δυνατότητα στο δικαστήριο αυτό να προσδιορίσει αν η συγκατάθεση που προβλέπεται στο άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', και παράγραφος 4, της ως άνω

αποφάσεως-πλαisiού δόθηκε από μια τέτοια αρχή για τις αξιόποινες πράξεις τις οποίες αφορά το συμπληρωματικό ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως για την άσκηση δίωξης και, επομένως, για να αποφανθεί το δικαστήριο αυτό επί της καταδίκης του AZ κατόπιν της εν λόγω δίωξης στο Βέλγιο.

- 36 Το ζήτημα αν εν προκειμένω η ως άνω συγκατάθεση δόθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις της αποφάσεως-πλαisiού και αν, δυνάμει των αρχών της εμπιστοσύνης και της αμοιβαίας αναγνωρίσεως, το αιτούν δικαστήριο υποχρεούται να αναγνωρίσει τα αποτελέσματά της στη δική του έννομη τάξη αφορά την ουσία της υπό κρίση υποθέσεως και, επομένως, δεν είναι ικανό να θέσει υπό αμφισβήτηση το παραδεκτό της παρούσας αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως.
- 37 Συνεπώς, η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως είναι παραδεκτή.

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος, στοιχεία α' και β'

- 38 Με το πρώτο ερώτημά του, στοιχεία α' και β', το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί, κατ' ουσίαν, αν η έννοια της «δικαστικής αρχής εκτέλεσης», στο άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, είναι αυτοτελής έννοια του δικαίου της Ένωσης και, σε περίπτωση καταφατικής απάντησης, ποια είναι τα κριτήρια για τον προσδιορισμό του περιεχομένου της έννοιας αυτής.
- 39 Κατά το άρθρο 6, παράγραφοι 1 και 2, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, τα κράτη μέλη ορίζουν τις δικαστικές αρχές που είναι αρμόδιες δυνάμει του εθνικού τους δικαίου για την έκδοση ή την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης. Οι διατάξεις αυτές προβλέπουν, κατ' ουσίαν, ότι η «δικαστική αρχή» πρέπει να λαμβάνει όχι μόνον την απόφαση για την έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψεως, αλλά και την απόφαση περί εκτελέσεως ενός τέτοιου εντάλματος.
- 40 Όσον αφορά τη «δικαστική αρχή έκδοσης», στην οποία αναφέρεται το άρθρο 6, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαisiού, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, μολονότι, σύμφωνα με την αρχή της δικονομικής αυτονομίας, τα κράτη μέλη μπορούν να ορίζουν, σύμφωνα με το εθνικό τους δίκαιο, τη «δικαστική αρχή» που έχει αρμοδιότητα εκδόσεως ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψεως, το νόημα και το περιεχόμενο της έννοιας αυτής δεν μπορούν να επαφένται στην εκτίμηση κάθε κράτους μέλους, δεδομένου ότι η εν λόγω έννοια απαιτεί, σε ολόκληρη την Ένωση, αυτοτελή και ενιαία ερμηνεία προσδιοριζόμενη λαμβανομένου υπόψη του γράμματος της αποφάσεως-πλαisiού του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαisiού, καθώς και του πλαisiού στο οποίο εντάσσεται το άρθρο αυτό, αλλά και του σκοπού τον οποίο επιδιώκει η εν λόγω απόφαση-πλαισιο [αποφάσεις της 27ης Μαΐου 2019, OG και PI (Εισαγγελίες του Lübeck και του Zwickau), C-508/18 και C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, σκέψεις 48 και 49, καθώς και της 12ης Δεκεμβρίου 2019, Parquet Général du Grand-Duché de Luxembourg και Openbaar Ministerie (Εισαγγελίες πλημμελειοδικών της Λυών και της Tours), C-566/19 PPU και C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, σκέψη 51].
- 41 Για τους ίδιους λόγους, η κατά το άρθρο 6 παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584 έννοια της «δικαστικής αρχής εκτέλεσης» συνιστά αυτοτελή έννοια του δικαίου της Ένωσης.
- 42 Όσον αφορά τα κριτήρια που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό του περιεχομένου της έννοιας αυτής, επισημαίνεται, πρώτον, ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι στο εννοιολογικό περιεχόμενο του όρου «δικαστική αρχή», ο οποίος περιλαμβάνεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, εμπίπτουν όχι μόνον οι δικαστές ή τα δικαιοδοτικά όργανα κράτους μέλους, αλλά, ευρύτερα, οι αρχές που καλούνται να μετάσχουν στην απονομή της ποινικής δικαιοσύνης στο εν λόγω κράτος μέλος, σε αντίθεση, ιδίως, προς τα υπουργεία ή τις αστυνομικές αρχές που ανήκουν στην εκτελεστική εξουσία [αποφάσεις της 27ης Μαΐου 2019, OG και PI

(Εισαγγελίες του Lübeck και του Zwickau), C-508/18 και C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, σκέψη 50, καθώς και της 27ης Μαΐου 2019, PF (Γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας), C-509/18, EU:C:2019:457, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

- 43 Οι εισαγγελικές αρχές μετέχουν στην απονομή της ποινικής δικαιοσύνης εντός του οικείου κράτους μέλους [βλ. επ' αυτού, ιδίως, αποφάσεις της 27ης Μαΐου 2019, OG και PI (Εισαγγελίες του Lübeck και του Zwickau), C-508/18 και C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, σκέψη 63, καθώς και της 12ης Δεκεμβρίου 2019, Parquet Général du Grand-Duché de Luxembourg και Openbaar Ministerie (Εισαγγελείς πλημμελειοδικών της Λυών και της Tours), C-566/19 PPU και C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, σκέψη 53].
- 44 Δεύτερον, το Δικαστήριο έχει τονίσει ότι η «δικαστική αρχή εκδόσεως» περί της οποίας γίνεται λόγος στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλασιού 2002/584 πρέπει να είναι σε θέση να ασκεί αντικειμενικώς το καθήκον αυτό, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα ενοχοποιητικά και απαλλακτικά στοιχεία και χωρίς να είναι εκτεθειμένη στον κίνδυνο να υπόκειται η εξουσία της λήψεως αποφάσεων σε εξωτερικές εντολές ή οδηγίες, προερχόμενες ιδίως από την εκτελεστική εξουσία, ούτως ώστε να μην υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η απόφαση εκδόσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως είναι δική της απόφαση και όχι, εν τέλει, απόφαση της εκτελεστικής εξουσίας. Επομένως, η δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος πρέπει να είναι σε θέση να εξασφαλίσει στη δικαστική αρχή εκτελέσεως τη διαβεβαίωση ότι, λαμβανομένων υπόψη των εγγυήσεων που παρέχει η έννομη τάξη του κράτους μέλους εκδόσεως, ενεργεί ανεξάρτητα κατά την άσκηση των καθηκόντων της που είναι συμφυή με την έκδοση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως. Η ανεξαρτησία αυτή επιβάλλει την ύπαρξη καταστατικών και θεσμικών κανόνων που να διασφαλίζουν ότι η δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος δεν είναι εκτεθειμένη, στο πλαίσιο λήψεως αποφάσεως περί εκδόσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, σε οιονδήποτε κίνδυνο να πρέπει να ακολουθήσει, μεταξύ άλλων, οδηγίες της εκτελεστικής εξουσίας σε συγκεκριμένη υπόθεση [αποφάσεις της 27ης Μαΐου 2019, OG και PI (Εισαγγελίες του Lübeck και του Zwickau), C-508/18 και C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, σκέψεις 73 και 74, καθώς και της 27ης Μαΐου 2019, PF (Γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας), C-509/18, EU:C:2019:457, σκέψεις 51 και 52].
- 45 Επιπλέον, όταν το δίκαιο του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος απονέμει την αρμοδιότητα εκδόσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως σε αρχή η οποία, μολονότι μετέχει στην απονομή της δικαιοσύνης στο εν λόγω κράτος μέλος, εντούτοις δεν είναι η ίδια δικαιοδοτικό όργανο, η απόφαση περί εκδόσεως ενός τέτοιου εντάλματος και, ιδίως, ο αναλογικός χαρακτήρας της αποφάσεως αυτής πρέπει να υπόκεινται σε δικαστικό έλεγχο, στο εν λόγω κράτος μέλος, ο οποίος να ικανοποιεί πλήρως τις απαιτήσεις που είναι συμφυείς με την αποτελεσματική δικαστική προστασία [αποφάσεις της 27ης Μαΐου 2019, OG και PI (Εισαγγελίες του Lübeck και του Zwickau), C-508/18 και C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, σκέψη 75, καθώς και της 27ης Μαΐου 2019, PF (Γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας), C-509/18, EU:C:2019:457, σκέψη 53].
- 46 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει ότι η ύπαρξη ένδικου βοηθήματος κατά της αποφάσεως περί εκδόσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, ληφθείσας από άλλη αρχή πλην δικαστηρίου, δεν συνιστά προϋπόθεση προκειμένου η αρχή αυτή να μπορεί να χαρακτηριστεί ως «δικαστική αρχή έκδοσης», κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλασιού 2002/584. Μια τέτοια απαίτηση δεν εμπίπτει στους καταστατικούς και θεσμικούς κανόνες της εν λόγω αρχής, αλλά αφορά τη διαδικασία εκδόσεως του εντάλματος, διαδικασία η οποία πρέπει να ανταποκρίνεται στην απαίτηση αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας [πρβλ. αποφάσεις της 12ης Δεκεμβρίου 2019, Parquet Général du Grand-Duché de Luxembourg και Openbaar Ministerie (Εισαγγελείς πλημμελειοδικών της Λυών και της Tours), C-566/19 PPU και C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, σκέψεις 48 και 63, καθώς και της 12ης Δεκεμβρίου 2019, Openbaar Ministerie (Εισαγγελική αρχή, Σουηδία), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, σκέψεις 30 και 53].

- 47 Η θέση όμως και η φύση των δικαστικών αρχών περί των οποίων γίνεται λόγος, αντιστοίχως, στην παράγραφο 1 και στην παράγραφο 2 του άρθρου 6 της αποφάσεως-πλαίσιο 2002/584 ταυτίζονται, έστω και αν οι εν λόγω δικαστικές αρχές ασκούν διαφορετικά καθήκοντα που συνδέονται, αφενός, με την έκδοση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως και, αφετέρου, με την εκτέλεση ενός τέτοιου εντάλματος.
- 48 Πράγματι, πρώτον, όπως υπενθυμίστηκε στη σκέψη 28 της παρούσας αποφάσεως, η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 αποσκοπεί στη δημιουργία ενός απλουστευμένου συστήματος παραδόσεως απευθείας μεταξύ δικαστικών αρχών, προοριζόμενου να αντικαταστήσει ένα κλασικό σύστημα συνεργασίας μεταξύ κυρίαρχων κρατών το οποίο προϋποθέτει παρέμβαση και εκτίμηση εκ μέρους της πολιτικής εξουσίας, προκειμένου να διασφαλίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία των ποινικών δικαστικών αποφάσεων εντός του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης [αποφάσεις της 27ης Μαΐου 2019, OG και PI (Εισαγγελίες του Lübeck και του Zwickau), C-508/18 και C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, σκέψη 65· της 27ης Μαΐου 2019, PF (Γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας), C-509/18, EU:C:2019:457, σκέψη 43, καθώς και της 9ης Οκτωβρίου 2019, NJ (Εισαγγελία της Βιέννης), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, σκέψη 32].
- 49 Η ως άνω απόφαση-πλαίσιο βασίζεται στην αρχή κατά την οποία οι σχετικές με το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως αποφάσεις περιβάλλονται με όλες τις εγγυήσεις που προσιδιάζουν σε τέτοιου είδους αποφάσεις, ιδίως με εκείνες οι οποίες απορρέουν από τα θεμελιώδη δικαιώματα και τις θεμελιώδεις νομικές αρχές περί των οποίων γίνεται λόγος στο άρθρο 1, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαίσιο. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να λαμβάνεται από δικαστική αρχή που ανταποκρίνεται στις εγγενείς απαιτήσεις της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας –στις οποίες περιλαμβάνεται η εγγύηση ανεξαρτησίας– όχι μόνον η απόφαση περί εκδόσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, αλλά και εκείνη που αφορά την εκτέλεση ενός τέτοιου εντάλματος, ούτως ώστε κάθε διαδικασία παραδόσεως μεταξύ κρατών μελών προβλεπόμενη από την απόφαση-πλαίσιο να διεξάγεται υπό δικαστικό έλεγχο [αποφάσεις της 10ης Νοεμβρίου 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, σκέψη 37, και της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Ελλείψεις του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 56].
- 50 Όπως προκύπτει εξάλλου από την αιτιολογική σκέψη 8 της αποφάσεως-πλαίσιο 2002/584, οι αποφάσεις για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως πρέπει να υπόκεινται σε επαρκή έλεγχο, πράγμα που σημαίνει ότι για την παράδοση του καταζητούμενου πρέπει να αποφασίζει η δικαστική αρχή του κράτους μέλους στο οποίο αυτός συνελήφθη.
- 51 Δεύτερον, σημειώνεται, συναφώς, ότι η εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως είναι ικανή να θίξει, όπως και η έκδοση ενός τέτοιου εντάλματος, την ελευθερία του ενδιαφερομένου, καθόσον η εν λόγω εκτέλεση θα οδηγήσει στη σύλληψη του καταζητούμενου προκειμένου αυτός να παραδοθεί στη δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος προς άσκηση ποινικής δίωξης.
- 52 Τρίτον, υπενθυμίζεται ότι, όσον αφορά τη διαδικασία εκδόσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως προς άσκηση δίωξης, το σύστημα του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εγγυάται μια προστασία σε δύο επίπεδα τόσο των δικονομικών όσο και των θεμελιωδών δικαιωμάτων των οποίων πρέπει να απολαύει ο καταζητούμενος, πράγμα το οποίο σημαίνει, αφενός, ότι πρέπει να εκδίδεται απόφαση που να ικανοποιεί τις απαιτήσεις οι οποίες είναι συμφυείς με την αποτελεσματική δικαστική προστασία τουλάχιστον σε ένα από τα δύο επίπεδα της εν λόγω προστασίας [πρβλ. αποφάσεις της 27ης Μαΐου 2019, OG και PI (Εισαγγελίες του Lübeck και του Zwickau), C-508/18 και C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, σκέψη 68, καθώς και της 12ης Δεκεμβρίου 2019, Parquet Général du Grand-Duché de Luxembourg και Openbaar Ministerie (Εισαγγελίες πλημμελειοδικών της Λυών και της Tours), C-566/19 PPU και C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, σκέψη 60] και, αφετέρου, ότι η κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαίσιο 2002/584 «δικαστική αρχή έκδοσης», δηλαδή η αρχή που λαμβάνει, τελικώς, την απόφαση εκδόσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, είναι σε θέση να ασκεί αντικειμενικά και ανεξάρτητα τα καθήκοντα που είναι συμφυή με την έκδοση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, τούτο δε ακόμη και όταν το ένταλμα αυτό στηρίζεται σε εθνική απόφαση

που εκδόθηκε από δικαστή ή δικαιοδοτικό όργανο [πρβλ. αποφάσεις της 27ης Μαΐου 2019, OG και PI (Εισαγγελίες του Lübeck και του Zwickau), C-508/18 και C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, σκέψεις 71 έως 74, καθώς και της 9ης Οκτωβρίου 2019, NJ (Εισαγγελία της Βιέννης), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, σκέψεις 37 και 38].

- 53 Αντιθέτως, η παρέμβαση της δικαστικής αρχής εκτελέσεως συνιστά το μόνο επίπεδο προστασίας που προβλέπεται από την απόφαση-πλαίσιο 2002/584 προς διασφάλιση του ότι, στο στάδιο εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, το ως άνω πρόσωπο θα απολαύει όλων των εγγυήσεων σχετικά με την έκδοση των δικαστικών αποφάσεων, ιδίως εκείνων που απορρέουν από τα θεμελιώδη δικαιώματα και τις θεμελιώδεις νομικές αρχές περί των οποίων γίνεται λόγος στο άρθρο 1, παράγραφος 3, της ως άνω αποφάσεως-πλαισίου.
- 54 Από τις παρατηρήσεις που εκτίθενται στις σκέψεις 47 έως 53 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι η έννοια της «δικαστικής αρχής εκτέλεσης», στο άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, καλύπτει, όπως και η έννοια της «δικαστικής αρχής έκδοσης», στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της ως άνω αποφάσεως-πλαισίου, είτε έναν δικαστή ή ένα δικαστήριο είτε μια δικαστική αρχή, όπως η εισαγγελία κράτους μέλους, που μετέχει στην απονομή της δικαιοσύνης στο κράτος μέλος αυτό και διαθέτει την απαιτούμενη ανεξαρτησία από την εκτελεστική εξουσία, σύμφωνα με τη νομολογία που υπενθυμίστηκε στη σκέψη 44 της παρούσας αποφάσεως. Ωστόσο, όταν το δικαίωμα του κράτους μέλους εκτελέσεως απονέμει αρμοδιότητα για την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως σε μια τέτοια αρχή, αυτή πρέπει να ασκεί τα καθήκοντά της στο πλαίσιο διαδικασίας σύμφωνης προς τις απαιτήσεις της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι η απόφαση της ως άνω αρχής πρέπει να μπορεί να προσβληθεί με αποτελεσματική ένδικη προσφυγή εντός του εν λόγω κράτους μέλους.
- 55 Εναπόκειται στα κράτη μέλη να μεριμνούν ώστε οι έννομες τάξεις τους να διασφαλίζουν αποτελεσματικά το επίπεδο δικαστικής προστασίας που απαιτεί η απόφαση-πλαίσιο 2002/584, όπως αυτή έχει ερμηνευθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου, μέσω δικονομικών κανόνων τους οποίους θέτουν σε εφαρμογή και οι οποίοι μπορούν να διαφέρουν από το ένα σύστημα στο άλλο [βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2019, Parquet Général du Grand-Duché de Luxembourg και Openbaar Ministerie (Εισαγγελίες πλημμελειοδικών της Λυών και της Tours), C-566/19 PPU και C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, σκέψη 64].
- 56 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, στο πρώτο ερώτημα, στοιχεία α' και β', πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι η έννοια της «δικαστικής αρχής εκτέλεσης», στο άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, συνιστά αυτοτελή έννοια του δικαίου της Ένωσης και πρέπει να ερμηνεύεται ως περιλαμβάνουσα τις αρχές κράτους μέλους οι οποίες, χωρίς να είναι κατ' ανάγκη δικαστές ή δικαστήρια, μετέχουν στην απονομή της ποινικής δικαιοσύνης εντός του κράτους μέλους αυτού, ενεργούν κατά τρόπο ανεξάρτητο κατά την άσκηση των καθηκόντων που είναι συμφυή με την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως και ασκούν τα καθήκοντά τους στο πλαίσιο διαδικασίας που ικανοποιεί τις απαιτήσεις της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

Επί του πρώτου ερωτήματος, στοιχείο γ', και επί του δευτέρου ερωτήματος

- 57 Με το στοιχείο γ' του πρώτου ερωτήματος και με το δεύτερο ερώτημά του, που πρέπει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί, κατ' ουσίαν, αν το άρθρο 6, παράγραφος 2, καθώς και το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', και παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, έχουν την έννοια ότι ο εισαγγελέας κράτους μέλους αποτελεί «δικαστική αρχή εκτέλεσης», όπως ο όρος αυτός χρησιμοποιείται στις ως άνω διατάξεις.

- 58 Όπως απορρέει από την απάντηση που δόθηκε στο πρώτο ερώτημα, στοιχεία α' και β', οι αποφάσεις που αφορούν την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως πρέπει να επιδέχονται επαρκή έλεγχο, πράγμα που συνεπάγεται ότι η απόφαση περί παραδόσεως του καταζητούμενου πρέπει να ληφθεί από «δικαστική αρχή» του κράτους μέλους στο οποίο αυτός συνελήφθη που να ικανοποιεί τις προϋποθέσεις που απαριθμούνται στη σκέψη 54 της παρούσας αποφάσεως.
- 59 Η παρέμβαση δικαστικής αρχής που να ικανοποιεί τις ίδιες προϋποθέσεις απαιτείται επίσης όσον αφορά τη συγκατάθεση που προβλέπεται στο άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', και παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584.
- 60 Πράγματι, η απόφαση περί παροχής της συγκατάθεσης που προβλέπεται στο άρθρο 27, παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584 διακρίνεται από εκείνη που αφορά την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως και παράγει, για τον ενδιαφερόμενο, αποτελέσματα που διακρίνονται από εκείνα της τελευταίας αυτής αποφάσεως.
- 61 Συναφώς, σημειώνεται, αφενός, ότι, κατά τη διάταξη αυτή, η εν λόγω συγκατάθεση παρέχεται όταν η ίδια η αξιόποινη πράξη για την οποία ζητείται η συγκατάθεση συνεπάγεται και υποχρέωση παραδόσεως κατά τις διατάξεις της αποφάσεως-πλαisiού. Επιπλέον, η συγκατάθεση αυτή δεν δίδεται εφόσον συντρέχουν οι ίδιοι λόγοι υποχρεωτικής ή προαιρετικής μη εκτελέσεως με εκείνους που προβλέπονται για το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως στα άρθρα 3 και 4 της εν λόγω αποφάσεως-πλαisiού.
- 62 Αφετέρου, είναι αληθές ότι, όπως υποστηρίζει η Ολλανδική Κυβέρνηση, όταν ζητείται η συγκατάθεση της δικαστικής αρχής εκτελέσεως βάσει του άρθρου 27, παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, ο ενδιαφερόμενος έχει ήδη παραδοθεί στη δικαστική αρχή που εξέδωσε το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, σε εκτέλεση του εντάλματος αυτού. Εντούτοις, η σχετική με τη συγκατάθεση απόφαση μπορεί όπως και η σχετική με την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως απόφαση να θίξει την ελευθερία του ενδιαφερομένου, δεδομένου ότι αφορά αξιόποινη πράξη διαφορετική από εκείνη που δικαιολόγησε την παράδοση και είναι ικανή να οδηγήσει σε βαρύτερη καταδίκη του προσώπου αυτού.
- 63 Πράγματι, δυνάμει του κανόνα της ειδικότητας που θέτει το άρθρο 27, παράγραφος 2, της εν λόγω αποφάσεως-πλαisiού, πρόσωπο το οποίο παραδόθηκε δεν μπορεί να διωχθεί, να καταδικαστεί ή να στερηθεί την ελευθερία του για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του διαφορετική από εκείνη για την οποία παραδόθηκε. Μόνο στις περιπτώσεις της παραγράφου 3 του άρθρου αυτού, ιδίως όταν η συγκατάθεση έχει δοθεί σύμφωνα με το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', και παράγραφος 4, της εν λόγω αποφάσεως-πλαisiού, επιτρέπεται στις δικαστικές αρχές του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος να διώξουν ή να καταδικάσουν το πρόσωπο αυτό για αξιόποινη πράξη διαφορετική από εκείνη για την οποία παραδόθηκε.
- 64 Επομένως, ανεξαρτήτως του ζητήματος αν η δικαστική αρχή η οποία παρέχει τη συγκατάθεσή της κατά το άρθρο 27, παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584 πρέπει να είναι η ίδια με εκείνη που εκτέλεσε το οικείο ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, η συγκατάθεση αυτή δεν μπορεί εν πάση περιπτώσει να δοθεί από αρχή η οποία μπορεί να λάβει, στο πλαίσιο της ασκήσεως της εξουσίας λήψεως αποφάσεων, οδηγίες από την εκτελεστική εξουσία σε συγκεκριμένη υπόθεση και η οποία, κατά συνέπεια, δεν πληροί τις αναγκαίες προϋποθέσεις για να χαρακτηριστεί ως «δικαστική αρχή εκτέλεσης», κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαisiού.
- 65 Εν προκειμένω, από τις παρατηρήσεις της Ολλανδικής Κυβερνήσεως προκύπτει ότι, όσον αφορά τη διαδικασία παραδόσεως προσώπου σε εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως στο πλαίσιο ποινικής δίωξης, εναπόκειται, σύμφωνα με το ολλανδικό δίκαιο, στον εισαγγελέα του Άμστερνταμ να ζητήσει από το rechtbank Amsterdam (πρωτοβάθμιο δικαστήριο Άμστερνταμ) να εξετάσει το εν λόγω ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως ενόψει της εκτελέσεώς του. Εντούτοις, η ως άνω κυβέρνηση

υπογράμμισε ότι αρμόδιο για την απόφαση σχετικά με την παράδοση είναι εν τέλει το δικαστήριο αυτό, δεδομένου ότι ο εισαγγελέας του Άμστερνταμ περιορίζεται στην εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως.

- 66 Προκύπτει, επομένως, ότι η δικαστική απόφαση για την παράδοση προσώπου σε εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εκδίδεται, δυνάμει του ολλανδικού δικαίου, από το rechtbank Amsterdam (πρωτοβάθμιο δικαστήριο Άμστερνταμ), το οποίο ουδόλως αμφισβητείται ότι αποτελεί «δικαστική αρχή» κατά την έννοια της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584.
- 67 Όσον αφορά, αντιθέτως, την απόφαση περί παροχής της συγκατάθεσης που προβλέπεται στο άρθρο 27, παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, η Ολλανδική Κυβέρνηση επισήμανε ότι η απόφαση αυτή ελήφθη αποκλειστικά από τον εισαγγελέα του Άμστερνταμ, δεδομένου ότι ο ενδιαφερόμενος παραδόθηκε ήδη στη δικαστική αρχή εκδόσεως σύμφωνα με απόφαση του rechtbank Amsterdam (πρωτοβάθμιο δικαστήριο Άμστερνταμ). Από την ενώπιον του Δικαστηρίου δικογραφία προκύπτει όμως ότι, δυνάμει του άρθρου 127 του νόμου περί οργάνωσης των δικαστηρίων, ο ως άνω εισαγγελέας μπορεί να λαμβάνει οδηγίες για συγκεκριμένη υπόθεση από τον Ολλανδό Υπουργό Δικαιοσύνης. Κατά συνέπεια, λαμβανομένων υπόψη των εκτιμήσεων που εκτέθηκαν στη σκέψη 64 της παρούσας αποφάσεως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ο εν λόγω εισαγγελέας ικανοποιεί τις αναγκαίες προϋποθέσεις για να χαρακτηριστεί ως «δικαστική αρχή εκτέλεσης», κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, και του άρθρου 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', και παράγραφος 4, της εν λόγω αποφάσεως-πλαisiού.
- 68 Η ως άνω εκτίμηση δεν κλονίζεται από το γεγονός ότι, όπως ισχυρίστηκε η Ολλανδική Κυβέρνηση με τις παρατηρήσεις της, ο ενδιαφερόμενος μπορεί να προσβάλει τη συγκατάθεση του εισαγγελέα του Άμστερνταμ ενώπιον του voorzieningenrechter (δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων, Κάτω Χώρες).
- 69 Πράγματι, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που παρέσχε η κυβέρνηση αυτή, η ύπαρξη του ενδίκου αυτού βοηθήματος δεν φαίνεται ικανή, αφεαυτής, να προστατεύσει τον εισαγγελέα του Άμστερνταμ από τον κίνδυνο να αποτελέσει η απόφασή του περί παροχής της συγκατάθεσης για την οποία γίνεται λόγος στο άρθρο 27, παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584 αντικείμενο συγκεκριμένων οδηγιών του Ολλανδού Υπουργού Δικαιοσύνης [βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 27ης Μαΐου 2019, ΟΓ και ΡΙ (Εισαγγελίες του Lübeck και του Zwickau), C-508/18 και C-82/19 ΡΡΥ, ΕΥ:C:2019:456, σκέψη 86].
- 70 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω παρατηρήσεων, στο πρώτο ερώτημα, στοιχείο γ', και στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 6, παράγραφος 2, καθώς και το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', και παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, έχουν την έννοια ότι ο εισαγγελέας κράτους μέλους ο οποίος, έστω και αν μετέχει στην απονομή της δικαιοσύνης, μπορεί, στο πλαίσιο της ασκήσεως της εξουσίας του προς λήψη αποφάσεως, να λάβει από την εκτελεστική εξουσία οδηγίες σε συγκεκριμένη υπόθεση δεν συνιστά «δικαστική αρχή εκτέλεσης», κατά την έννοια των διατάξεων αυτών.

Επί του πρώτου ερωτήματος, στοιχεία δ' και ε'

- 71 Κατόπιν των απαντήσεων που δόθηκαν στο πρώτο ερώτημα, στοιχεία α' έως γ', και στο δεύτερο ερώτημα, παρέλκει η απάντηση στο πρώτο ερώτημα, στοιχεία δ' και ε'.

Επί του χρονικού περιορισμού των αποτελεσμάτων της παρούσας αποφάσεως

- 72 Η Openbaar Ministerie (εισαγγελική αρχή, Βέλγιο) ζήτησε από το Δικαστήριο να περιορίσει χρονικά τα αποτελέσματα της παρούσας αποφάσεως εφόσον κρίνει ότι μια αρχή όπως ο εισαγγελέας του Άμστερνταμ δεν αποτελεί «δικαστική αρχή εκτέλεσης», κατά την έννοια του άρθρου 27,

παράγραφος 3, στοιχείο ζ', και παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584. Εξέθεσε, συναφώς, ότι, πριν από την απόφαση της 27ης Μαΐου 2019, ΟG και ΡΙ (Εισαγγελίες του Lübeck και του Zwickau) (C-508/18 και C-82/19 ΡΡU, ΕU:C:2019:456), δεν υπήρχε κανένα στοιχείο που να δικαιολογεί αμφιβολίες για το συμβατό της παρεμβάσεως του εισαγγελέα με τις διατάξεις της ως άνω αποφάσεως-πλαίσιου.

- 73 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, κατά πάγια νομολογία, η ερμηνεία που δίδει το Δικαστήριο σε κανόνα του δικαίου της Ένωσης, κατά την άσκηση της αρμοδιότητας που του παρέχει το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, αποσαφηνίζει και εξειδικεύει την έννοια και το περιεχόμενο του κανόνα αυτού, όπως πρέπει ή θα έπρεπε να ερμηνεύεται και να εφαρμόζεται από της θέσεώς του σε ισχύ. Επομένως, ο κατ' αυτόν τον τρόπο ερμηνευθείς κανόνας δικαίου μπορεί και πρέπει να εφαρμόζεται από τα δικαστήρια και επί εννόμων σχέσεων που γεννήθηκαν και διαμορφώθηκαν πριν από την έκδοση της απόφασης επί του αιτήματος ερμηνείας, εφόσον συντρέχουν κατά τα λοιπά οι προϋποθέσεις για να αχθεί ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου η σχετική με την εφαρμογή του εν λόγω κανόνα δικαίου διαφορά (απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 2016, Kovalkovas, C-477/16 ΡΡU, ΕU:C:2016:861, σκέψη 51 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 74 Μόνον όλως εξαιρετικώς μπορεί το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν της συμφυούς με την έννομη τάξη της Ένωσης γενικής αρχής της ασφάλειας δικαίου, να αποφασίσει τον περιορισμό της δυνατότητας την οποία έχει κάθε ενδιαφερόμενος να επικαλεσθεί διάταξη την οποία έχει ερμηνεύσει το Δικαστήριο προκειμένου να αμφισβητήσει έννομες σχέσεις που έχουν καλοπίστως συναφθεί. Για να αποφασισθεί ένας τέτοιος περιορισμός, είναι αναγκαία η συνδρομή δύο βασικών προϋποθέσεων, συγκεκριμένα δε της καλής πίστης των ενδιαφερομένων και του κινδύνου σοβαρών διαταραχών (απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 2016, Kovalkovas, C-477/16 ΡΡU, ΕU:C:2016:861, σκέψη 52 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 75 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ωστόσο ότι η εισαγγελική αρχή δεν παρέσχε κανένα στοιχείο ικανό να αποδείξει ότι τα ερμηνευτικά στοιχεία που δέχθηκε το Δικαστήριο με την παρούσα απόφαση ενέχουν τον κίνδυνο σημαντικών διαταραχών για τις διαδικασίες εκτελέσεως ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης.
- 76 Υπ' αυτές τις συνθήκες, δεν συντρέχει λόγος να περιοριστούν τα διαχρονικά αποτελέσματα της παρούσας απόφασης.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 77 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαινεται:

- 1) Η έννοια της «δικαστικής αρχής εκτέλεσης», στο άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, συνιστά αυτοτελή έννοια του δικαίου της Ένωσης, που πρέπει να ερμηνεύεται ως περιλαμβάνουσα τις αρχές κράτους μέλους οι οποίες, χωρίς να είναι κατ' ανάγκη δικαστές ή δικαστήρια, μετέχουν στην απονομή της ποινικής δικαιοσύνης εντός του κράτους μέλους αυτού, ενεργούν κατά τρόπο ανεξάρτητο κατά την άσκηση των καθηκόντων

που είναι συμφυή με την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως και ασκούν τα καθήκοντά τους στο πλαίσιο διαδικασίας που ικανοποιεί τις απαιτήσεις της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

- 2) Το άρθρο 6, παράγραφος 2, καθώς και το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', και παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299, έχουν την έννοια ότι ο εισαγγελέας κράτους μέλους ο οποίος, έστω και αν μετέχει στην απονομή της δικαιοσύνης, μπορεί, στο πλαίσιο της ασκήσεως της εξουσίας του προς λήψη αποφάσεως, να λάβει από την εκτελεστική εξουσία οδηγίες σε συγκεκριμένη υπόθεση δεν συνιστά «δικαστική αρχή εκτέλεσης», κατά την έννοια των διατάξεων αυτών.

(υπογραφές)